3

MOJA SESTRA

UPÍRKA

Tajomstvo krvi

Sienna Mercerová

COOBOO

Moja sestra upírka 3

Tajomstvo krvi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sienna Mereerová

Moja sestra upírka 3: Tajomstvo krvi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJA SESTRA

UPÍRKA

3

Tajomstvo krvi

Sienna Mercerová

COOBOO

Osobitne by som chcela poďakovať
Joshovi Greenhutovi

Copyright © 2007 by Working Partners Limited
Translation © Zuzana Lorková, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1072-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1118-0 (1. zverejnenie, 2019)

Venované mojej sestre Lise

Kapitola 1

„Už si skončila?“ opýtala sa Olívia Abbottová mamy. Olívia triasla pom-pomami otcovi pred tvárou, kým ho konečne nepresvedčila, aby si dal prestávku počas pravidelného utorkového tai-chi-tonu. Mama však stále vyšívala vzory na záclonách do obývačky.

„Ešte nie,“ zamrmlala mama.

„Prečo ti to trvá tak dlho?“ spýtala sa Olívia.

„Je to margarétka,“ zamrmlala mama opäť a sústredne žmúrila na vzor. „Má tridsaťštyri lupienkov.“

Olívia pozrela na svoje ružové lesklé hodinky a zistila, že prešli iba dve minúty, odkedy sa na ne po-

slednýkrát pozrela. Mala pocit, akoby bola v nejakom časovom víre; ešte nikdy v živote sa čas tak nevliekol a zajtrajšok sa neodvratne blížil. O štrnásť hodín a sedem minút mal školský časopis *Pisár* odhaliť niečo, čo Olívia tajila celé týždne: v prvý deň na základnej škole vo Franklin Grove zistila, že má dávno stratenú sestru, o ktorej dovtedy nevedela. Olívia nechcela, aby takúto vec jej adoptívni rodičia zistili zo školského časopisu.

Už to nemohla odkladať ani minútu bez ohľadu na to, ako ich to mohlo vystrašiť.

„Mami," povedala pomaly. „Musím sa s tebou porozprávať."

„Už len desať lupienkov," povedala mama.

Rozhorčená Olívia položila ruky mame na ramená a trochu ňou zatriasla. „Haló! Mami!" vykríkla ako počas roztlieskavania. „Hovorí tvoja dcéra, Olívia. Musím tebe aj ockovi povedať niečo veľmi, veľmi dôležité, a to IHNEĎ!"

„Och, zlatko!" vzdychla mama a vyskočila na nohy. „Prepáč mi to! Potrebuješ sa o niečom porozprávať?"

Olívia zagúľala očami na strop. Rodičia sú niekedy takí spomalení.

„Nemaj obavy,“ chytila ju mama za ruku. „Nám môžeš povedať čokoľvek.“

„Asi by ste si mali sadnúť,“ navrhla Olívia.

Rodičia si vymenili znepokojené pohľady a posadili sa na kraj pohovky. Olívia sa zhlboka nadýchla a v žalúdku pocítila nepríjemný záchvev nervozity. Keď vydýchla, slová sa len tak začali hrnúť: „Počas prvého dňa v škole som sa zoznámila s Ivy a zistila som, že je to moja sestra.“

Olíviina mama chápavo prikývla a Olívii sa trochu uľavilo. Olívia už veľakrát spomínala Ivy, ale dovtedy nedovolila, aby ju rodičia videli, v obave, že by si hneď všimli ich podobnosť.

„Áno, drahá, som veľmi rada, že si si na novej škole našla takých dobrých priateľov,“ usmiala sa mama.

„Aj ja,“ vyhŕkol zmätený otec.

Nechápu to, pomyslela si Olívia. *Bude to ťažšie, než som si myslela.*

„Ja nehovorím, že sme s Ivy *ako* sestry,“ vysvetľovala. „My sme *naozaj* sestry. Narodila sa v ten istý deň ako ja v meste Owl Creek. Obe nás dali na adopciu, keď sme mali asi rok. Sme identické dvojčatá.“

Olívia si nad hlavami rodičov predstavovala blika-

júcu správu NEDOKÁŽEM SPRACOVAŤ. Rozhodla sa, že to skúsi inak. Natlačila sa medzi rodičov na gauči a zdvihla ľavú ruku, aby videli prsteň s tmavým smaragdom na jej prostredníku.

„Veď viete, že tento prsteň je jediná vec, ktorú mám od biologických rodičov, však?“ opýtala sa rodičov a striedavo na nich pozerala. Obaja prikývli. „Nuž a Ivy Vegová má presne taký istý.“

Nastalo dlhé mlčanie, ktoré prerušil jej otec: „Ale ako to dievča Ivy môže…“

„Panebože!“ skočila mu do reči pani Abbottová. „Ty máš identické dvojča!“ vykríkla, akoby na to celé prišla sama.

„No hurá,“ povzdychla si Olívia a oprela sa na gauči. Vysvetliť rodičom, že má dvojča, bolo veľmi ťažké a ani si nevie predstaviť, ako by im vysvetlila ďalšie veľké tajomstvo: že Ivy je *v dobrom zmysle* upír. Našťastie, Olívia to nebude musieť vysvetľovať, pretože to nesmie nikomu povedať do konca svojho života.

„‚Už to vidím jasnejšie‘, povedal slepec,“ zanôtil otec a rozvážne sa škrabal na brade. Vždy hovorieva čudné veci v snahe napodobniť nejakého majstra v kung-fu, hoci je účtovník.

„Adopčná agentúra nikdy nespomenula, že máš *sestru*,“ povedala mama. Slovo „*sestru*“ povedala s dôrazom, akoby to bolo „*milión dolárov*“.

„Ivy odniesli do inej adopčnej agentúry,“ vysvetľovala Olívia.

„Ale prečo by vás biologickí rodičia chceli rozdeliť?“ opýtala sa mama. „Ivy vie, kto sú vaši rodičia?“

Olívia sa usmiala. Mama si kládla otázky, na ktoré sa s Ivy snažili nájsť odpovede už celé týždne, ale bez úspechu.

„Nevie,“ odpovedala Olívia. „A nevie to ani jej otec,“ dodala. „Má len jeho.“

„Ejha,“ povedala mama po chvíli. „Teda, fíha!“ Olívia sa zachichotala. „Ako ste sa našli po všetkých tých rokoch?“

„Narazila som do nej na chodbe, keď som hľadala riaditeľňu,“ odpovedala Olívia. Uvedomila si, že otec tam len mlčky sedí. „Povedz niečo, oci. Nie je to prekvapenie?“

Otec pokrútil hlavou. „Vždy som vedel, že moje dievčatko má dvojitú auru.“ Olívia vôbec netušila, čo to znamená, ale otec bol zrejme na to hrdý. Odrazu roztiahol ruky a silno ju objal.

Olíviina mama radostne zatlieskala a oboch ich objala. „Na tomto svete existuje ďalšia úžasná osoba, ako je naša dcéra!“ radostne vyhlásila.

„Všetci sa upokojíme!“ zasmiala sa Olívia a snažila sa vyliezť z objatia rodičov.

„Už sa neviem dočkať, kedy ju spoznám,“ povedala mama. Potom vstala a narovnala si blúzku. „Mohla by dnes prísť na večeru?“

Olívia pochybovačne pozrela na hodinky. „Večera bude asi o hodinu.“

Mama len prikývla. „A pozvi aj jej otca. Musím spoznať človeka, ktorý vychováva sestru mojej dcéry! Myslíš, že majú radi cukinu?“

Olívia pokrčila ramenami. „Ivy je alergická na cesnak, ale neviem či aj na cukinu.“

„Tak to zisti! Zavolaj jej! Heš!“ mama mávla na schody a vykročila do kuchyne. „Poď, Steve. Môžeš mi nakrájať zeleninu s tým tvojím samurajským mečom.“

Ivy konečne našla vyzváňajúci telefón pod kopou oblečenia vedľa rakvy. Natiahla sa poň a zdvihla na desiate zvonenie.

„Haló?“ povedala trochu zadychčane.

„Povedala som im to!“ oznámil sestrin hlas.

Ivy odsunula pár knižiek a posadila sa. „Ako to prijali?“ V piatok dievčatá povedali o svojom tajomstve iba Tobymu Deckerovi, ktorý je reportérom v školskom časopise, ale keď im oznámil, že stihol napísať ich príbeh a vyjde v stredajšom vydaní časopisu, dievčatá sa rozhodli, že to konečne povedia aj rodičom. Olívia bola dnes v škole nervózna z toho, že im to musí povedať, rovnako ako aj Ivy.

„Veľmi sa na teba tešia, Ivy,“ povedala Olívia. „Tešia sa ešte viac, ako keď som mala samé jednotky na konci minulého roka! Čo povedal tvoj otec?“

Ivy zaváhala. „Nič.“

„‚Nič‘, že to nepochopil, ‚nič‘, pretože to vždy vedel,“ pýtala sa Olívia, „alebo ‚nič‘, pretože doslova nič?“

„‚Nič‘, pretože som mu to ešte nepovedala,“ priznala sa Ivy.

„I-vyyy!“ prosebne zakričala Olívia.

„Prestaň,“ povedala Ivy. „Aj ty si si to nechala na poslednú chvíľu, no nie? Práve som sa chystala hore za ním, no akurát si zavolala.“ Čo je pravda. Chystala sa za ním už asi tri hodiny.

„Dobre, dobre,“ povedala Olívia. „Máš rada cukinu?“

„Asi hej,“ odvetila Ivy. „Prečo?“

„Pretože moja mama chce, aby ste s otcom prišli k nám dnes na večeru.“

„Neviem, či je to práve najlepší nápad,“ váhavo povedala Ivy. „Otec takmer vôbec neje ľudské jedlo… a obávam sa, že také náhle stretnutie s tvojimi rodičmi by ho vyľakalo.“

„Prinútim otca, aby mi sľúbil, že nebude divný,“ navrhla Olívia.

To môj otec by bol divný, pomyslela si Ivy. „Čo keby som prišla iba ja?“ opýtala sa. „Aspoň budem mať výhovorku, aby som sa mohla vypariť z domu po oznámení tej novinky.“

„Jasné,“ povedala Olívia. „Neznie to ale veľmi optimisticky, aj napriek tomu, že si gotička,“ poznamenala Olívia.

Ivy schmatla vankúš a položila si naň hlavu. „Moja

adopcia je otcova najmenej obľúbená téma, Olívia," povedala. „Vždy, keď s tým začnem, ihneď zmení tému. A navyše je veľmi staromódny čo sa týka vzťahov s ľuďmi."

„Myslíš, že by som sa mu nepáčila?" opýtala sa Olívia.

„Nie, páčila. Určite by si sa mu páčila," povedala Ivy, hoci nevedela, či sa snaží presvedčiť Olíviu alebo seba samu. „Môj otec má dobré srdce. Pre moju pokrvnú sestru urobí výnimku. Len mu treba dať viac času, aby si na teba zvykol."

„To by mal," oznámila Olívia. „Pretože sme prepojené do konca života."

„Ako žuvačka a pelendrek," zaškerila sa Ivy. Nezáleží na tom, čo jej otec povie, veľmi sa teší, že Olíviu našla. Zhlboka sa nadýchla a posadila sa. „No dobre, idem mu to povedať hneď teraz."

O pár minút Ivy nazrela cez otvorené dvere do jeho pracovne. Otec stál uprostred miestnosti, steny ktorej lemovala knižnica, a skláňal sa nad sivým kartónovým modelom postaveným na vysokom stole. Ivy zbadala fotokópie obrazov veľkosti poštovej známky visiace na vnútorných stenách a prepracované stojace lampy

veľkosti šachových figúrok. Ivy vedela, že otec pracuje na rekonštrukcii rodinnej hrobky boháčov z New Yorku, pretože časopis *VAMP* už plánuje o tom napísať článok.

Ivy potichu pozorovala otca, ako narovnáva malý sivý oltár uprostred jednej z miestností. Vedľa neho položil kúsok tmavofialovej látky, čo mal byť koberec. Potom si to rozmyslel a vybral radšej purpurovočervený kúsok.

Ivy rada pozorovala otca pri práci. Mala pocit, akoby ho pozorovala pri hre s gotickým domom pre bábiky. Dokonca si vedela predstaviť upíra z vyššej spoločnosti oblečeného v čiernom, ako si hovie na tom oltári.

„Ahoj, Ivy," odrazu povedal otec a ani nezdvihol pohľad.

„Ahoj," povedala Ivy tichým hlasom. Myslela si, že o nej nevie.

„Máš niečo na srdci?" opýtal sa a medzi ukazovákom a palcom držal maličkú čiernu rakvu.

„Nie," zalapala po dychu. „Len som ťa chcela pozdraviť. Veď vieš, ako rada ťa pozorujem pri práci. Ten purpurovočervený koberec je super."

Otec na ňu nedôverčivo pozrel.

„No dobre, radšej by som si mala ísť robiť úlohy a tak," povedala Ivy a srdce jej búchalo ako zvon. „Len som ti chcela povedať, že mám identické dvojča, volá sa Olívia a chodí so mnou do školy. Ahoj," povedala a upaľovala preč.

„Ivy!" zavolal na ňu otec.

Ivy zastala a urobila pár pomalých krokov späť. Opäť pozerala na otca cez dvere do pracovne. Bol vystretý a miniatúrnu rakvu držal ako výkričník vedľa otvorených úst v tvare písmena „O".

„Čo si to povedala?" opýtal sa.

„Mám dvojča," pošepkala Ivy.

„To nemôže byť pravda," pokrútil hlavou.

„Ale môže," povedala Ivy a snažila sa usmiať. „Volá sa Olívia. Presťahovala sa sem začiatkom školského roka."

„A ako vieš, že to dievča je tvoje dvojča?" opýtal sa otec.

„Pretože vyzeráme úplne rovnako," odpovedala Ivy.

„Mnohí ľudia vyzerajú rovnako," oponoval otec.

Ivy pozrela na smaragdový prsteň, ktorý jej visel na krku na retiazke. „Ale nie je veľa ľudí, ktorí vyzerajú ako ja a majú aj prsteň ako ja," oznámila.

Otec sa zhlboka nadýchol nosom. „Toto je… prekvapenie," povedal pomaly.

Ivy zvraštila tvár. „A to nie je všetko," povedala.

Otec ešte viac zbledol, čo je u upírov nezvyčajné.

Ivy pozbierala odvahu a povedala: „Ona je človek."

Otec zalapal po dychu a miniatúrna rakva mu vypadla z ruky. Zúfalo sa ju snažil chytiť vo vzduchu, ale odrazila sa od jeho prstov. Znova sa ju snažil chytiť, no chrbtom dlane nechcene buchol do modelu a jedna z kartónových stien spadla na stoličky v tvare chrličov.

Neveriacky hľadel na model.

„Prepáč," zapišťala Ivy.

„Nie je to tvoja chyba," roztržito povedal otec a sadol si za stôl. Hlavu si položil do dlaní. Po chvíli zdvihol pohľad a opýtal sa: „Vie, kto v skutočnosti si?"

Zo všetkých otázok, ktoré od otca čakala, sa tejto obávala najviac. Ivy prikývla a otec sklamane zatvoril oči.

Budem mať zaracha do konca života, pomyslela si Ivy. „Skôr či neskôr by to zistila," zamrmlala Ivy. „A Olívia to nikomu nepovie. Vie, že je to veľmi vážna…"

Otec zdvihol ruku, aby zastavil prúd slov, ktorý sa valil z jej úst. „Chápem," povedal. Pozrel na ňu prís-

nym pohľadom, ale Ivy si nemyslela, že sa hnevá. Otec sa zhlboka nadýchol. „Aký máš pocit zo sestry, ktorú si našla?“

„Mám ju rada,“ sucho odpovedala Ivy. „Neviem si predstaviť život bez nej. Mám pocit, že bolo predurčené, aby sme sa stretli.“ Ivy tam stála a čakala na otcovu reakciu, ale on len hľadel do prázdna. Ivy nakoniec povedala: „Nebude ti prekážať, ak pôjdem dnes k Olívii na večeru?“

„Urobila si si úlohy?“ sucho sa opýtal otec.

„Takmer,“ odpovedala Ivy.

„Tak môžeš ísť,“ dovolil jej a nasilu sa usmial. Vstal od stola, náhlivo ju objal a pozrel na model. „Zdá sa, že ma čaká kopec práce,“ povedal, ale zdalo sa, že je mysľou niekde inde.

Ivy takmer podskakovala po ceste do izby v suteréne. *Vzhľadom na to, že som čakala, že od hnevu vzplanie, tak to prijal celkom dobre!* pomyslela si Ivy.

Kapitola 2

Olívia práve prestrela stôl, keď vtom niekto zazvonil pri dverách.

„Ja otvorím!“ zakričala mama.

Olívia okamžite vyštartovala k dverám, vybehla spoza rohu a zbadala, že mama otvorila dvere a zanôtila: „Ah…“ mama sa náhle odmlčala, „oj,“ dokončila s otvorenými ústami.

Olívia pozrela za šokovanú mamu a na prahu dverí zbadala Ivy. Sestra sa na túto príležitosť ohákla. Mala na sebe hrubý čierny kabát, rolák a čiernu minisukňu so sieťkou a vysoké čierne topánky. Na pery si dokon-